

Een leven vol verrassingen.

Mijn leven begint
Bij mijn
Bedovergrootvader.

Michaël. Petrus. Ludovicus.
van Hees.

Geboren. 10 Mei 1870.

Overleden. 13 Januari 1858.

Burgemeester te Elsloo.

Van 1846 tot 1851.

Overgrootvader.

Overgrootvader.

Louis van Hees.

Geboren. 25 augustus 1825.

Overleden. 26 maart 1902.

Vier kinderen.

Louis. Geb. 06-07-1864.

Maria. Geb. 17-05-1866.

Hubertina. Geb. 25-12-1870.

Harrie. Geb. 03-02-1876.

Opa. Louis. van Hees.

Geboren te Elsloo.

06 - 07 - 1889.

Overleden te Elsloo.

15 - 12 - 1948.

Gehuwd te Zwier.

23 - 10 - 1897.

Oma. Clementine Voragen.

Geboren te Zwier.

14 - 10 - 1864.

Overleden te Elsloo.

29 - 08 - 1944.

4. Kinderen.

Grootouders

Opa en oma. Louis van Hees en Clementine Voragen.

Na de lagere school op de berg in Elsloo ging opa in Sint Truiden België studeren. Deze school heeft hij niet helemaal afgemaakt. Hij sprak vloeiend Frans en zong ook Franse liedjes. Als werkloze hoorde opa dat men in Zwier kersenplukkers nodig had. Samen met enkele Elsloonaren vertrok opa met paard en koets naar Zwier. Daar aangekomen werden zij bij de Familie Voragen aangenomen als Kersenplukkers.

Bij de familie Voragen hadden ze 10 kinderen.

Marie.	Netteke.	Tonia.	Clementine.	Lisetten.
Josefine.	Felix.	Bertha.	Felemine.	Sef.

Opa zag de vele dochters Voragen en werd direct verliefd op Clementine. Een jaar later huwden zij op 23 oktober 1897.

Na hun huwelijk gingen opa en oma in de Hof van Catsop wonen. Sindsdien werkte opa op de boerderij van zijn vader. Opa had ook landerijen van zijn vader in pacht en plantte er de Wilde Kaardenbollen. (*Dipsacus Sylvestris*).

Die verkocht hij in Duitsland waar ze gebruikt werden in de stoffen industrie voor het kammen der wollen stoffen.

Tijdens een ruzie tussen opa en Harrie waarbij zij ondanks herhaalde vermaningen van Tante Paulina de zus van hun vader geen vrede wilden sluiten besloot Harrie om wraak te nemen. De kaardenbollen die opa had gezaaid waren een meter hoog en de eerste knoppen waren al zichtbaar. In een nacht tijd knipte Harrie alle knoppen uit de planten. Opa dacht dat de oogst als verloren kon worden beschouwd. Opa die wist dat dit het werk van Harrie was, ging naar de veldwachter Bertje Pijpers om aangifte te doen. Daarna ging opa samen met de veldwachter naar de vernielde planten kijken. De veldwachter bekeek de planten en zei dat hij zonder bewijs niets tegen Harrie kon ondernemen. Hij zei tegen opa: "Als je slim bent dan laat je alles zoals het is. Je weet dat elk jaar overal de struiken worden gesnoeid en dat de heggen worden geknipt. Je weet ook dat daar geen struik of heg aan kapot gaat, alles zal weer vanzelf uitlopen. Wacht maar eens af wat er met jou planten gebeurt. Na een korte tijd zag opa tot zijn grote verbazing dat al zijn planten nieuwe zijscheuten hadden gekregen en dat er een tijdje later wel

tien maal zo veel kammen als normaal aan de struiken waren. Dit tot groot genoegen van opa die toen besepte dat zijn oogst tien maal groter dan andere jaren zou worden. Harrie hoorde wat er met de planten waarvan hij dacht dat hij ze had vernield was gebeurd, werd hij kwaad. In plaats van zijn broer een flinke strop te bezorgen had hij hem juist geholpen. Opnieuw was Harrie uit op wraak.

Opa had in die tijd ook de zorg voor de stamboekpaarden. De familie van Hees stond tot ver in de omtrek bekend met hun Stamboek fokpaarden. Veel boeren kwamen van ver buiten Elsloo om hun paarden te laten dekken. Het geld dat opa hiervoor kreeg deed hij in een doosje in de kast van zijn vader. In zijn woede tegen opa zocht Harrie naar een nieuw middel om wraak te nemen. Zo verliep de winter, opa en Harrie spraken geen woord met elkaar. Opa had tegen zijn vader gezegd dat hij geen vertrouwen meer in zijn broer Harrie had en dat hij daarom geen landerijen meer in pacht wilde hebben. Zo kwam het ook dat er voor opa niet zo veel meer te doen was buiten het werk dat hij op de boerderij had.

In die tijd is op 23 december 1098 Bella geboren. Bij de familie van Hees werkte een dienstmeisje, Paula Starmans. Bella was ongeveer acht maanden oud. Zij zat met haar moeder voor in de tuin. Op dat moment kwam Paula naar buiten en vroeg of zij de kleine Bella even mocht vasthouden. Zonder op antwoord te wachten pakte Paula Bella die op een dekentje op de grond zat en nam Bella in haar armen. Oma die niet veel vertrouwen in Paula had zei dat zij Bella weer moest neerzetten. Dat deed Paula ook. Zij zette Bella op een stoel en liet haar daar vanaf vallen. Bella moet veel pijn hebben gehad, want zij leerde maar moeilijk lopen. Oma kon het niet meer aanzien en ging met Bella naar de dokter. De dokter vroeg of Bella ooit gevallen was omdat haar heupje scheef aan elkaar gegroeid was.

Oma vertelde de dokter wat dat Bella als klein meisje van een stoel gevallen was. Volgens de dokter was dat de reden van haar slechte heupje. De dokter zei ook omdat haar heupje helemaal vergroeid was dat daar niets meer aan te doen was. Zo is Bella de rest van haar leven met die slechte heup blijven lopen. Opa was boos op Paula. Hij vertelde zijn vader dat Harrie een verhouding had met Paula de dienstmeid en dat zij in verwachting was.

Harrie van Hees.

Geboren te Catsop. 03-02-1877.

Overleden te Elsloo. 24-08-1950.

Gehuwd.

Johanna Starmans.

Geboren te Elsloo. 23-06-1883.

Overleden te Elsloo. 13-09-1963.

Voor Harrie was hiermee de maat vol. Hij wilde maar een ding, dat opa vertrok uit de hof van Catsop. Dan had hij met zijn Paula daar het rijk voor zich alleen.

Weer was Harrie uit op wraak tegen opa. Harrie had boven in de Hof van Catsop een paar kamers waarin hij een sigarenfabriekje had. Daar had Harrie enkele mannen aan het werk die hem hielpen met het maken van de sigaren. Harrie was ook een verwoed jager. Als hij ging jagen nam hij die mannen mee om de hazen en konijnen op te drijven. Op die dagen werden er ook geen sigaren gemaakt waardoor er geen geld binnen kwam. Dus nam Harrie steeds geld uit het doosje van zijn vader. Op de vraag van zijn vader zei Harrie dat opa dat geld in zijn eigen zak stopte. Opa beweerde dat hij nooit van dat geld weggenomen had. Maar de vader van opa geloofde hem niet. Hij geloofde wel wat Harrie hem over dat geld vertelde. Vanaf het moment dat Harrie geen geld meer uit het doosje van zijn vader kon halen had hij ook geen extra inkomsten meer. Om toch aan geld te komen liet Harrie een van zijn personeelsleden het sigarenfabriekje boven in brand steken. Lies Cremers die toevallig buiten was zag de rook uit het dak van de Hof van Catsop komen en waarschuwde veldwachter Bertje Pijpers die in Catsop woonde. Veldwachter Bertje Pijpers riep de mensen uit de omliggende woningen bij elkaar om te helpen met blussen. De brand kon nog juist op tijd geblust worden voordat hij in de benedenverdieping veel schade kon aanrichten. Harrie die goed verzekerd was liet alles in de Hof van Catsop weer opknappen. Later heeft die man die de brand aangestoken had, alles over die brand op zijn sterfbed opgebiecht, maar er was niemand die hem geloofde. In die tijd was er nog geen klokje in de kapel te Catsop. De veldwachter stelde voor om geld bij elkaar te halen voor een klokje boven in het torentje op de kapel. Als er ooit brand zou zijn dan kon men door dat klokje te laten luiden de inwoners van Catsop waarschuwen. Dat klokje kwam er een tijdje later. Maar dat Klokje had geen mooie klank. Schertsend werd gezegd: "Wat moet die bel daar boven in het huuske op de kapel". Later werd dit ten onrechte bluske genoemd. Wie dat woord bluske verzonnen heeft, daarover is niets bekend. Wel was bekend dat het woord bluske niets met die bel in dat huuske op de kapel te maken had.

Door de ruzie die er steeds tussen Harrie en opa was moest opa de Hof van Catsop verlaten. Nu had Harrie het rijk voor zich alleen. Hij kon nog niet met Paula trouwen want zij was niet Katholiek, zij was Protestant. Daarom werd Paula eerst Katholiek gedoopt. Omdat men bang was dat de mensen daarover zouden praten, werd Paula in de Hof van Catsop Katholiek gedoopt. Na het H. doopsel zijn Harrie en Paula in de St. Augustinuskerk te Elslou getrouwd. Maria de zus van opa trouwde met Penders en ging in de Hof van Catsop

wonen. Zij kregen zes kinderen in Catsop. Benonie gehuwd met Tilly van der Braak. Luciën gehuwd met Maria van der Stappe. Hubertina. Camiel gehuwd met Juliëtte Albrechts. Ernest en Margriet gehuwd met Henri Hermans. Hubertina ging in het klooster bij de Dochters de Wijsheid in Saint Laurent sur Sévre in Frankrijk. Ernest sneuvelde in de eerste wereldoorlog te Duinkerken daar ligt hij begraven op het Militaire kerkhof. Benonie werd Ingenieur. Camille zat aan de uitbetalingen bij de Staatsmijn in IJsden, België. Hij had twee kinderen. Mathieu en Agnes. Luciën had een eigen Apothekerszaak te Leuven. Hij had twee kinderen Mark en Luc. Margriet had geen kinderen.

Maria van Hees
Geb. 07 - 11 - 1876.
Overl. 30 - 11 - 1911.

Jean Penders.
Geb. 01 - 09 - 1870.
Overl. 12 - 11 - 1984.

was Hoofdonderwijzer te Renkheim in België, later was hij lid van de Provinciale Staten. Penders heeft een gemeen spelletje gespeeld in de hof van Catsop. Hij was goed bevriend met Paulina de tante van zijn vrouw Maria. Tante Paulina was in die tijd Testamentair Executeur van de Hof van Catsop..

Paulina. Louisa. Hubertina. van Hees.
Geboren. 26 - 01 - 1823.
Overleden. 31 - 03 - 1902.

26 maart 1902 stierf de vader van opa. Daarna verliet Harrie de Hof van Catsop. Voor Penders was dit een mooie gelegenheid. Nu kon Penders doen

en laten wat hij wilde. Hij zei tegen Tante Pauline die in Maastricht woonde dat opa en Harrie vaak dronken waren en dat zij steeds ruzie hadden.

Voordat Paulina in 1902 stierf had zij een testament laten maken waarin stond dat alle bezittingen van de familie van Hees voor Penders en zijn vrouw Maria waren. Penders had wat hij graag wilde hebben.

De erfenis bestond in die tijd uit de Hof van Catsop, de Landerijen en de inboedel. Bij de notaris kreeg Penders te horen dat zowel zuster Hubertine als ook opa en Harrie 5000.00 gulden kregen van moeders kant. Daar had hij niet op gerekend. Hij besloot het geld dat Harrie en opa zouden krijgen aan zuster Hubertine in bewaring te geven. Zij was als kloosterzuster ingetreden bij de Dochters der Wijsheid in Saint Laurent sur Sévre in Frankrijk. Zij moest hun het geld overhandigen zodra ze wist dat opa en Harrie geen ruzie meer zouden maken. Zuster Hubertine heeft dat geld nooit aan opa en Harrie gegeven. Zij schonk een gedeelte aan het klooster en van datgene wat er over bleef liet zij H. Missen opdragen in het klooster. Zuster Hubertine werd later Moeder Overste in het klooster te Neerharen België. In 1946 zijn wij haar met de hele familie gaan bezoeken in het klooster te Neerharen. Zuster Hubertine was die dag 50 jaar in het klooster. De pap noemde haar tant Nèth.

Hubertina. van Hees.

Zuster bij de Dochters der Wijsheid.

Geb. te Catsop. 25-12-1870.

Overl. Te Schimmert. 17-12-1950.

Daar is zij ook begraven.

Nadat Marie de vrouw van Penders in 1911 stierf heeft Penders de Hof van Catsop verkocht voor 110.000 gulden waarvan 68.000 gulden aan landerijen en goederen. Een jaar later vertrok Penders naar België. Bouwde in Vucht Maasmechelen een groot huis waar hij ging wonen.

Om zijn geld te beleggen kocht hij een grote boerderij in Frankrijk. Die boerderij werd in de oorlog van 1914 - 1918 door de Duitsers platgebrand. Met veel schade kon hij de grond waarop de ruïne van de boerderij stond verkopen.

Nadat zijn kinderen getrouwd en uit huis waren, trouwde hij voor de tweede keer en bleef in Vucht wonen. De oudste zoon van Penders, Camille kreeg verkering met een schippersdochter, Juliëtte Albrechts. Maar zij was volgens Penders eigenlijk niet van goede afkomst. Hij had liever een rijke

schoondochter gehad. Het was nu eenmaal niet anders. Camille trouwde met Juliëtte en ging in het grote huis bij zijn vader wonen. Voor hun huwelijk moest Juliëtte bij Penders komen. Zij moest van Penders een brief ondertekenen. Dat deed zij ook met veel tegenzin omdat zij die brief niet mocht lezen. Later bij het overlijden van Camille zou Juliëtte bij de notaris wel te horen krijgen wat de inhoud van die brief betrof die zij had ondertekend. Penders rook voor de tweede keer geld. De vader van Juliëtte, Mathieu Albrechts had twee vrachtschepen. Hij had een winkel met koloniale waren en een café. Hij verkocht scheepsbenodigdheden en wat Penders heel goed uit kwam hij verzorgde ook scheepsbevrachting. Albrechts had ook het onderhoud van de dijken van Maastricht tot Maaseik en dat was juist wat Penders allemaal nodig had. Penders kocht twee vrachtschepen en dat was zijn tweede blunder. Hij dacht dat de vader van zijn schoondochter hem wel aan vracht zou helpen. Maar daarmee kwam hij bedrogen uit. Albrechts wist dat zijn dochter Juliëtte als schippersdochter niet goed genoeg was voor de zoon van Penders. Penders was immers hoofdonderwijzer en lid van de Provinciale staten in België. Daarom was zijn schoondochter Juliëtte niet goed voor zijn zoon Camille. Albrechts weigerde Penders vracht te geven voor zijn vrachtschepen en dat beviel Penders helemaal niet. Na korte tijd moest hij zijn vrachtschepen wegens gebrek aan vracht verkopen. Dit tot groot genoegen van Albrechts. Hij hoorde van zijn dochter Juliëtte dat Penders geen koper voor zijn schepen kon vinden en daar had hij op gerekend. Albrechts kocht voor een schappelijke prijs die twee schepen van Penders om ze met winst weer te verkopen. Enkele jaren later stierf de tweede vrouw van Penders en trouwde hij met haar zuster. Op die manier kon hij daar ook nog wat geld incasseren. Juliëtte deed het huishouden voor Penders. Daarom mocht zij daar blijven wonen. Als Penders bezoek kreeg van zijn zoon ingenieur Benonie en van zijn dochter Margriet, eigenaresse van een grote Apotheek in Leuven, dan moest Juliëtte in de keuken blijven. Juliëtte had daar veel verdriet van. Zij was en bleef bij Penders een schippersdochter.

Penders bleef in Vucht wonen waar hij 12 november 1948 stierf.

Camille Penders.

Juliëtte Albrechts

Camille en Juliëtte hadden een dochter Agnes en een Zoon Mathieu.

Mathieu Penders.

Mathieu was straaljager piloot en werd luitenant instructeur vlieger. Juliëtte vertelde daar vaak over. Bijna elke dag kwam hij met zijn straaljager over vliegen. Hij zwaaide met zijn straaljager door met de vleugel dan links omlaag en dan rechts omlaag te doen daarna verdween hij weer. Dat deed hij ook op het moment dat Camille terug kwam van de mijn. Zo vertelde Juliëtte dat hij terug naar huis kwam. Zij vroeg: "Mathieu heb je de was niet bij je?" Mathieu antwoordde: "Ik zal straks de was even brengen." Dat antwoord daar had niemand op gerekend. Diezelfde avond kwam Mathieu met zijn straaljager over vliegen. Tegenover hun huis had Camille een fruitwei met laagstam appelbomen. Mathieu kwam voor de tweede keer over vliegen met zijn straaljager onderste boven. Hij had de koepel open en gooide de zak met was naar beneden. Die zak met was kwam in de wei tussen de appelbomen terecht.

De vriend van Mathieu, Harrie Colla woonde naast zijn moeder. Op een dag zei Harrie dat hij geen zin had om meel te malen. Harrie had thuis in de schuur een molen om granen te malen. Dat deed hij voor de mensen en voor de boeren uit het dorp Vucht. Mathieu zei: Ik zal jou wel helpen. Zo was Mathieu, voor zijn vriend deed hij alles. Maar wat Mathieu deed daar had niemand op gerekend. Hij ging terug naar zijn basis, nam zijn straaljager en vloog er rakelings mee over het dak van de schuur waar een paal op stond met elektriciteits kabels. Met een wiel van zijn straaljager raakte hij die elektriciteits kabels . daarbij vernielde hij niet alleen die elektriciteit, hij vernielde ook door de luchtdruk van zijn straaljager een groot gedeelte van het dak van de schuur. Ook zijn straaljager werd hierdoor flink beschadigd. Door het lawaai van de laag overvliegende straaljager kwamen de mensen naar buiten en riepen: "dat is het einde. Dit overleeft hij niet meer." Alle schade die Mathieu met zijn straaljager veroorzaakte moest hij bekostigen, ook de schade aan zijn straaljager. Hij mocht van zijn superieuren ook niet

meer met zijn straaljager vliegen. Dat was een nog grotere straf, de schade aan het dak, de elektriciteit en aan de straaljager werden gerepareerd, maar nooit meer vliegen dat kon Mathieu zich niet voorstellen. Mathieu had geluk dat zijn oom Benonie Ingenieur hoofd van de Limburgse elektriciteit te Hasselt was. Benonie had heel goede connecties met generaals en kapiteins uit het leger. Oom Benonie zorgde er ook voor dat Mathieu weer als instructeur vlieger aan het werk kon gaan. In die tijd had Mathieu een verloofde uit Brussel. Vivian Rotiers waar hij een jaar later mee trouwde. Vivian was drie maanden in verwachting op die dag dat Mathieu bezig was met de opleiding van een jonge piloot. Zij vlogen in formatie naast elkaar. Mathieu keek naar de jonge piloot en gaf hem de opdracht om samen naar links te draaien. Mathieu draaide naar links en die jonge piloot draaide naar rechts. Met het gevolg dat beide straaljagers op vijf kilometer hoogte tegen elkaar botsten. Die jonge piloot kon uit zijn straaljager springen en met zijn parachute de begane grond bereiken. Mathieu was door de klap bewusteloos en kwam met een harde klap met zijn straaljager op de grond terecht. Mathieu was op slag dood. Een week later kreeg hij een Militaire begrafenis in zijn dorp Vucht. Zes maanden later beviel Vivian van een dochter Dominique genaamd. Vivian bleef in Brussel samen met haar dochter wonen. Dominique werd een goede pianiste en zangeres. Zij ging samen wonen met de zoon van een heel bekende chirurg uit Brussel. Zij kreeg twee dochttertjes en is gescheiden van haar vriend en bleef alleen wonen.

Nu het verhaal van Agnes Penders.

Agnes Penders.

Agnes was verpleegster in het ziekenhuis te Namur. Zij trouwde met Raoel Ogér en ging in het ouderlijk huis van Raoel in Nameche aan de Maas bij Namur wonen. Jaren later hoorde ik van de pap dat Penders portretten van de familie van Hees had meegenomen uit Catsop. Op een dag ging ik naar Vucht. Juliëtte deed mij open en vroeg wie ik was. Ik stelde mij voor en zei dat ik een zoon van Louis van Hees uit Elsloo was. De pap was een neef van Camille. Ik mocht binnen komen en na lang gepraat vertelde ik het doel van mijn komst. Ik zei dat ik van de pap gehoord had dat zij portretten van de familie van Hees hadden en vroeg of ik daar foto's van mocht maken. Dat vond Juliëtte goed en wees mij boven de kamer waar die portretten hingen.

Terwijl ik de foto's aan het maken was had Juliëtte voor een kopje koffie gezorgd. Na het drinken van de koffie wilde ik naar huis gaan. Juliëtte vroeg of ik nog eens terug wilde komen. Dat wilde ik wel, dus ben ik naar Vucht blijven gaan ook samen met Annie. Over Camille werd nooit gesproken. Ik wist ook niet waar hij was, dat hoorde ik later pas. Na verloop van tijd ging ik elke dag naar Vucht dat vroeg Juliëtte omdat zij eenzaam was en zoals ze zei dat Camille al 5 jaar in bed lag en geen woord meer had gesproken. Op dag ging ik met Patrick de zoon van mijn zus Yvonne met de fiets naar Vucht. Agnes was daar met haar man Raoel. Nadat ik kennis had gemaakt zei Agnes dat zij blij was dat ik elke dag naar Vucht kwam om haar moeder te bezoeken en om het huis en de tuin in orde te maken. Juliëtte vroeg of ik even naar Camille wilde gaan kijken, die had ik nog nooit gezien. Ik liep de slaapkamer binnen waar Camille in bed lag. Op dat moment rook ik een lijkenlucht. Camille was stervende. Camille die in 5 jaar geen woord meer gesproken had, keek mij aan en vroeg: "Wie ben jij?" Ik antwoordde dat ik een zoon van zijn neef Louis van Hees uit Elsloo was. Daarop vroeg hij hoe het met de pap was en of ik over de nieuwe brug van de autoweg was gekomen. Nadat ik hem had verteld dat ik met de zoon van mijn zus met de fiets was gekomen vroeg Camille: "Ga Juliëtte vragen of zij een kop koffie voor mij wil maken." Ik ging naar de keuken en vertelde Juliëtte en Agnes wat Camille had gevraagd. Dat ik hem had verteld wie ik was en dat hij graag een kopje koffie wilde hebben. Juliëtte en Agnes konden maar niet geloven wat ik vertelde. Zij gingen naar Camille en praatten gewoon met hem. Daarna vroeg hij inderdaad voor een kopje koffie. Juliëtte hilde van geluk omdat Camille 5 jaar lang niet meer had gesproken. Zij kon weer met hem praten en zij dronken samen een kopje koffie. Diezelfde avond is Camille nadat hij even een opleving had gekregen, gestorven. Twee dagen later hoorde ik bij Penders in Catsop dat Camille overleden en dat in de St. Remigiuskerk de vooravond mis. Daar ben ik naar toe gegaan. Juliëtte was blij dat zij mij zag en bedankte mij dat ik gekomen was. Zij hadden Rouwbrieven geschreven maar die waren niet aangekomen. De volgende dag ben ik met Annie naar de uitvaart en de koffietafel gegaan. Daar leerde ik Vivian de schoondochter van Juliëtte kennen. Juliëtte en Agnes kwamen Annie en mij nog persoonlijk bedanken. Agnes vroeg of ik ma toch wilde blijven bezoeken. Zij kon niet elke dag vanuit Nameche naar Vucht komen want zij had elke nacht nachtdienst in het ziekenhuis. Ik heb Agnes beloofd dat ik Juliëtte nooit in de steek zou laten. Als dank bracht Agnes mij de portretten van de familie van Hees. In het midden Burgemeester van Hees. Zij vrouw Anna Engelen. Zijn dochter Pauline. Zijn dochter Marie Anne. Zijn zoon Charles en zijn zoon Louis. In het midden het familie wapen dat werd nagemaakt door mijn broer René.

Deze portretten zijn krijttekeningen. Gemaakt in het jaar 1850. In die tijd was betovergrootvader Louis van Hees Burgemeester van 1846 tot 1951 in Elsloo. In die tijd heb ik de rolluiken boven en beneden gerepareerd en geschilderd. Ik kon wel een zoon van Juliëtte zijn zo behandelde zij mij ook. Elke dag bleef ik tussen de middag daar eten en werd er voor mij een lekker stukje vlees gebakken. Zaterdags ging ik vaak met Annie naar Vucht. Dat vond Juliëtte heel lief van Annie. Op een zaterdag ging ik weer alleen. Annie had een grote ketel een grote ketel rijst gekookt met de mededeling dat ik daar ook maar van moest eten. Juliëtte zette de pap op het vuur en ging een stukje vlees voor mij braden. Tijdens het eten van de Rijst zij Juliëtte: "Willi, Annie heeft zoveel rijst gemaakt, daar kan ik vanavond noch van eten." De volgende dag, zondag middag had Juliëtte weer een stukje vlees voor mij gebraden. Tijdens het eten zij Juliëtte: "Willi, Annie heeft zoveel rijst gemaakt dat ik er nu nog van kan eten." Dat deed mij goed. Ik was blij dat ik haar niet had verteld dat het de bedoeling was dat ik ook van die rijst zou eten. Dat heb later in het bijzijn van Agnes wel gedaan. Daarop vroeg Juliëtte: "Waarom zei je niet dat die rijst ook voor jou was?" Ik antwoordde dat ik op het moment dat ik haar van die rijst zag genieten, ik de gelukkigste man van de wereld was. Daarna hebben wij daar maar eens hard om gelachen.

Later verkocht Juliëtte het huis en ging in Vedrin Namur bij haar dochter Agnes wonen. Agnes had haar huis in Nameche verkocht en had een huis in Vedrin gehuurd. Bij de Notaris kreeg Juliëtte te horen dat zij geen recht had op geld van de verkoop van het huis. Daar kreeg zij ook de brief te lezen die zij van haar schoonvader Penders had moeten ondertekenen. Die brief mocht zij toen bij het ondertekenen niet lezen. De notaris las de brief voor waarin stond dat zij als schippersdochter af zag van de erfenis van de familie Penders. Met andere woorden; Juliëtte kreeg niets. Alles was voor Agnes en haar kleindochter Dominique.

Daar in Vedrin ben ik Juliëtte tot aan haar dood blijven bezoeken. Enkele maanden na haar dood stierf Raoel en verhuisde Agnes naar een particulier verzorgingstehuis, waar zij zes maanden later uit eenzaamheid zelfmoord pleegde.

Nu het verhaal van opa Louis van Hees

Nadat bekend werd dat Penders de Hof van Catsop met alle landerijen had geërfd moesten Harrie met Paula en opa en oma met hun dochtertje Bella de hof van Catsop verlaten.

Opa en oma verhuisden naar de kaakstraat waar zij voorlopig bij Lei Alberigs gingen wonen. Een paar maanden later zijn zij bij Willen Voncken gaan wonen. Daar is Sef geboren. 17 januari 1900. Voordat Sef geboren werd is oma heel erg ziek geweest en is zij voorzien van de Sacramenten der Stervenden. Daarna zijn zij verhuisd naar Beek naar het grote huis aan de Stationsstraat in Beek naast de overweg waar opa een bestaande café opende. Dat café was van

Mejuffrouw Hennekens uit Overbunde. Daar is opa begonnen te drinken, met één grosche werd hij dronken. Met diezelfde grosche ging hij naar het café aan het Station, waar de groenteboer Hansen heeft gewoond. Die bracht dezelfde grosche terug naar opa. Zo bleven zij heen en weer lopen totdat ze allebei dronken waren. Oma vond het toen tijd dat ze het café gingen verlaten. Dat gebeurde ook nadat zij er een jaar hadden gewoond. In die tijd kreeg oma een erfenis van Fl. 1000.00 uit Zwier. Daarvan hebben zij het huis aan de stationsstraat naast de loods van Lommaert dat afgebrand was gekocht en laten opknappen door Leo Driessen en Dorus Huntjens voor 1200 gulden. Nadat oma en opa het café hadden verlaten hebben zij totdat hun huis klaar was aan de ringoven gewoond. In een huis van Hennekens naast Neutelings de Bloemenzaak. Daar is de pap geboren. 29 juni 1902. In 1903 zijn ze naar hun eigen huis verhuisd.

Daar begon opa een schoenenzaak. Later had hij een beetje boerderij. Hij had een koe, kippen en een paar schapen. Die schoenenzaak was een fiasco. Een jaar na het sluiten van de schoenenzaak is Giel daar geboren. 19 November 1906. Daar zijn opa en oma blijven wonen.

Mijn grootmoeder Barbara Cobben.

Maria. Barbara. Cobben.

Geb. 22 – 09 – 1873. Te Catsop. Elsloo

Overl. 29 – 12 – 1925. Te Luik.

Als 18 jarig werkeloos meisje ging zij naar Maastricht op zoek naar werk. Op een bank op het perron in Maastricht vond zij een krant. De Gazet van Antwerpen. Daarin stond een advertentie van een gezin uit Antwerpen: "Hulp in de huishouding gevraagd met kost en inwoning." Barbara is nog diezelfde dag met de trein die vroeger vanuit Maastricht via die stalen spoorbrug over de Maas naar Hasselt ging en van daaruit met de trein naar Antwerpen gegaan. Zij werd direct door die mensen als hulp in de huishouding aangenomen. Het was de bedoeling dat zij als oppas van de kinderen elk weekend met de kinderen naar de Zoo in Antwerpen ging. Die mensen hadden een jaarabonnement voor de Zoo, zodat zij elke zaterdag en zondag met de kinderen naar de Zoo kon gaan.

Mijn Grootvader Jozef Keunen

Pierre. Joseph Keunen.

Geb. 16 – 11 – 1868. Te Meeuwen België.

Overl. 25 – 12 – 1960.. Te Luik.

Hij was geboren in Meeuwen in België. Jozef Keunen was als militair gelegerd in Antwerpen. Alle militairen in België hebben een identiteitskaart. Daarmee hebben zij een korting op Theater, Zoo, Tram, Trein en nog vele andere evenementen. Hij kwam geregeld in de Zoo waar hij Barbara leerden kennen. Zij huwden in Elsloo 07 September 1897 in Elsloo. Zij kregen een woning in

Hoboken België. Daar kregen zij twee kinderen. André en Anna. Een jaar later verhuisden zij Saint Nicolas Luik. Een jaar later verhuisden zij Saint Nicolas Luik.

Grootouders Joseph Keunen en Barbara Cobben.

Een jaar later verhuisden zij Saint Nicolas Luik. Zij kregen een woning naast de ingang van de steenkolenmijn die eigendom was van de Staatsmijn waar grandpère en André werkten. Daar kregen zij nog drie kinderen. Hubertine, de mam Corneille en Nicolas.
Nu het verhaal van de mam.

De mam geboren te Saint Nicolas Luik Rue Grimberieux 22.
Bij de gemeente Luik werd de mam op 28 Maart 1906 ingeschreven als Corneille. Dat was een fout van die ambtenaar. Het moest Cornelia zijn, maar dat kon niet meer veranderd worden.

Familie Keunen Cobben. Mam met hoed.

Als jong meisje ging zij naar de kleuterschool, daarna naar de grote school gelegen achter de kerk.

Remigiusschool. St. Nicolas Luik.

St. Nicolaskerk.

Doopvond.

In die kerk deed mam haar eerste H. communie.

Op 18 jarige leeftijd kreeg de mam een oproep voor militaire dienst. Dat was het gevolg van de verkeerd opgeschreven naam Corneille in plaats van Cornelia in het gemeentehuis. Nadat dit werd uitgelegd aan de ambtenaar werd de fout toegegeven en hoefde de mam niet in militaire dienst. In die tijd ging de mam elke zaterdag ergens in Luik dansen. Omdat de Stad Luik voor de jonge meisjes gevaarlijk was vanwege de vele buitenlanders, werd de mam door haar moeder naar de danszaal gebracht. Op zaterdagavond 18 December 1925 ging mijn grootmoeder zoals altijd haar dochter halen. Bij het naar huis gaan regende het zo hard dat zij de overkant van de straat niet konden zien. Bij het oversteken van de straat gebeurde er iets vreselijks. Er kwam een tram voorbij rijden die zij door de regen niet zagen waardoor de moeder van de mam onder de tram terecht kwam en de mam tegen de trottoir terecht kwam. Een half uurtje later vond een man die zijn hond uit liet een doornat meisje langs de kant van de weg. Hij waarschuwde de politie die op hun beurt de Ambulance waarschuwden. Omdat het meisje (de mam) in coma was konden zij haar niet ondervragen. Tegen twaalf uur ging grandpère op zoek naar zijn vrouw en dochter maar hij kon ze nergens vinden. Grandpère ging daarna naar het politiebureau waar hij te horen kreeg dat men een jong meisje naar het ziekenhuis had gebracht. Zij vroegen welke kleren zij aan had en daaruit bleek dat het om zijn dochter Cornelia ging. Van zijn vrouw, Barbara de moeder van de mam wisten zij op het politiebureau niets. De volgende dag ging een tramconducteur, zo werd de bestuurde van de tram genoemd, naar de Dépot om zijn tram te halen. Bij de tram aangekomen zag hij een been onder de tram hangen. Het was mijn grootmoeder die op slag dood moet zijn geweest en onder die tram hing. Zij waren de weg overgestoken en hadden door de stromende regen de naderende tram niet zien en niet horen aankomen met als gevolg dat vreselijk ongeluk. Vier dagen later ontwaakte de mam uit haar coma en zag

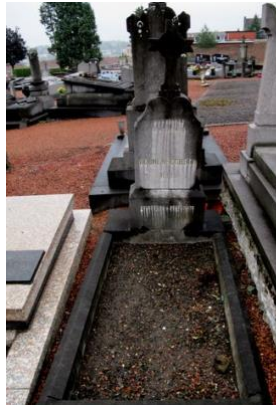
dat haar vader, broers en zussen een rouwband zoals dat gebruikelijk was om hun arm hadden. Zij begreep direct dat haar moeder was overleden. Grootmoeder werd 27 December 1925 te Saint Nicolas Luik begraven. 17 October 1982. ben ik voor de eerste keer met de mam en de pap te Saint Nicolas bij het graf van mijn grootouders geweest.

Mam en de pap 17 October 1982 bij het graf van haar ouders.

Op het Graf staat geschreven.
A la mémoires de notre mère.
Keunen - Cobben
Concession a Perpétuité.
RIP.
Rust in Vrede.
A la mémoires de notre mère.
Concession a Perpétuité.
Betekend.
Ter nadedachtenis aan onze moeder.
Gebruiken in eeuwigheid.

29 Juni 2011.

5 Augustus 2011.

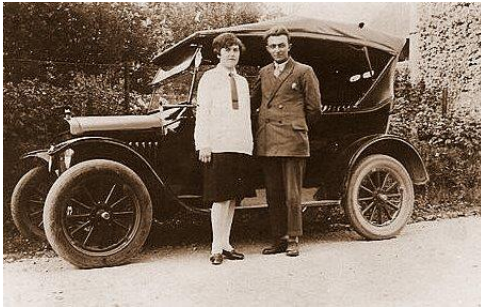
29 juni 1911. ben ik met Annie, Yvonne en Sef teruggedaan. Nadat wij zagen hoe het graf er onderkomen uit zag hebben wij besloten om op 5 Augustus terug te gaan. Wij het graf hadden schoon gemaakt en wij hebben op wens van de mam er een naambordje op geplakt en een Christus kopje.

Nu het verhaal van de pap Louis van Hees..

Louis van Hees werd geboren 29 Juni 1902 Stationsstraat 217. als 5 jarige moest de pap naar de kleuterschool bij de zuster in de dorpstraat. Na enkele jaren moest de pap naar de school op de berg. Dat was elke dag een heel eindlopen vanaf hun huis naar de school. Die school werd later bij de aanleg van het Julianakanaal samen met veertien woningen afgebroken. Na de lagere school ging de pap naar de ambachtsschool waar hij als elektricien afstudeerde en op de staatsmijn Maurits als elektricien werkte. In die tijd had de pap een vriend Nicolaas Klaassen. De moeder van Nicolaas, Marieke Cobben, was een zus van Barbara de moeder van de mam. Op een zondag gingen zij met de fiets naar de Foire (de kermis) in Luik. Zij bleven bij de

broer van de mam (André) die aan de overkant van de mam woonde, slapen. Daar leerde de pap de mam kennen. Bij het middageten liet de pap zijn vork vallen. Hij keek onder de tafel door om te zien of de mam mooie benen had. En jawel hoor! Zij had mooie benen. Hij werd verliefd op haar en zag haar voortaan elk weekend. Daarvoor moest de pap elk weekend met de fiets naar Luik gaan om zijn geliefde Cornelia te zien. Maar dat duurde niet lang. Elk weekend 50 km, met de fiets naar luik en zondags tegen de avond weer naar huis. Dus kocht de pap een auto een T Ford voor 500 gulden.

Eerste auto T Ford.

Eerste rijbewijs.

Nadat de pap zijn rijbewijs had gehaald kon hij zijn Cornelia ook eens mee naar Elsloo nemen om haar aan de familie voor te stellen.

Pap en mam in hun jonge jaren.

De mam en de pap. Getrouwd. 29 Februari 1928 Gemeentehuis in Luik.

Getrouwd. 29 December 1928 St. Nicolaskerk Luik

Zij kregen negen kinderen.

Anne Clementine Josephine Geraldine.

Tiny.

Geb. 8. Oktober. 1929.

Anne Louise Geraldine.

Annieke.

Geb. 14. Januari. 1931.

† Overl. 6 Februari. 1933

André Hubert Gerard.	
André	Geb. 1. November. 1932.
Joseph Hubert Gerard.	
Jos.	Geb. 20. Februari . 1934.
Willem August Gerard.	
Wiel.	Geb. 25. Augustus. 1935.
Louis Nicolas Gerard.	
Lou.	Geb. 26. April. 1937.
Albert Antoine Gerard.	
Albèr.	Geb. 24. Mei. 1939.
René Joseph Gillis.	
René.	Geb. 7. September. 1941.
Yvonne Anne Geraldine.	
Yvonne,	Geb. 8. Augustus. 1945.

Tiny.

✠ Annieke.

André.

Jos.

Willi.

Lou.

Albert.

René.

Yvonne

Tiny, Annieke en André werden geboren in het huisje van Trees Houveler. Dat huisje werd later afgebroken. Dat huisje moesten zij onmiddellijk verlaten. De reden was dat Bella de zus van de pap een brief naar trees had geschreven. Jan de zoon van trees ging naar het Seminarie hij wilde Priester worden. Bella schreef in die brie dat Jan nooit Priester kon worden omdat Trees zijn moeder was moeten trouwen. Omdat Bella de mam als Belgische niet kon uitstaan schreef zij die brief uit naam van de mam. Daarom moest de familie van Hees het huisje onmiddellijk verlaten. Trees had aangifte gedaan bij de veldwachter. Daar moest de mam komen om een briefje te schrijven. De mam bleef volhouden dat zij die brief niet had geschreven. Hetgeen ook bleek uit het geschrift. Na de mam moest Bella een briefje komen schrijven. Daaruit bleek dat Bella de boosdoener was. Zij had dat briefje uit naam van de mam geschreven. Nadat de mam het huisje had verlaten en bekend was en de Veldwachter had ontdekt dat Bella die brief had geschreven, heeft Trees haar verontschuldiging aangeboden bij de mam en de pap. Nadat de mam en de pap het huisje had verlaten en geen onderkomen hadden, zei opa dat zij maar bij hem moesten komen wonen. Daar is Jos geboren. Daarna kregen de mam en de pap een huis van de familie Pesch aan de Stationsstraat. Daar ben ik geboren.

Foto gemaakt aan de Stationsstraat naast de winkel van Bert Poels. Na het werk van de pap bij de Staatsmijn Maurits werkte hij aan de verlichting bij de Julianakanaalwerken zodat men snachts kon doorwerken.

De pap met klimijzers in de elektriciteitspaal.

Later verhuisden de mam en de pap naar de Steinderweg. Daar begon de pap een eigen zaak aan de. Hij verkocht daar elektrisch materiaal en fietsen. Met een lucifer kwamen de mensen s'avonds aan het raam kijken en zagen daar enkele schakelaars staan. Daarna verhuisden het hele gezin naar de Stationsstraat 17.

Dat huis was eigendom van de St. Augustinuskerk. Daar bouwde de pap een werkplaats waar hij fietsen kon repareren. Daar is 26 April 1936 Loe geboren. Op 24. mei 1939 is Albert geboren. 2. jaar later 7. September 1941. René en op 8. Augustus kwam ons jongste zusje Yvonne ter wereld. Yvonne kreeg dezelfde naam als een van de vijf meisjes uit de Dionne vijfeling uit Amerika die heette ook Yvonne. Volgens de mam was Yvonne het laatste kind dat zij zou krijgen. De mam vertelde altijd dat zij na haar trouwen op Foire te Luik door een helderziende Zigeunerin werd aangesproken. Die Zigeunerin vertelde de mam dat zij veel kinderen zou krijgen en dat de oudste en de jongste een meisje zouden zijn. Daar geloofde de mam vast aan. Na elke geboorte van een zoon zei de mam: Dit is nog niet de laatste want de laatste moet volgens die Zigeunerin een meisje zijn. En het laatste kindje werd tot grote voldoening van de mam een meisje. Eindelijk kon de mam zeggen: "Dit is het laatste kindje dat ik krijg."

Dagje Fietsen.

Mam met Truke op weg naar Luik.

Nu mijn verhaal.

Als vijf jarige jongen herinner ik mij dat de 10de mei 1940 de Duitse soldaten bij ons in Elsloo in de Stationsstraat voor de deur stonden te wachten met hun huifkarren. Van daaruit wilden zij het Julianakanaal oversteken richting België. Dat kon niet omdat de Nederlandse soldaten de brug over het Julianakanaal met dynamiet hadden laten springen.

Zodat het Duitse leger niet de Maas kon oversteken richting België. Daarom moesten die Duitse soldaten een omweg maken. Zij konden alleen nog via de brug in Stein of in Geule het Julianakanaal oversteken. Zij kozen voor de brug in Stein. Dat was een hele onvoorziene omweg richting Elsloo.

Door de Duitse soldaten werd een nood pontonbrug over de Maas aangelegd. Zo konden die Duitse troepen het buurland België binnen vallen. Nadat die Duitse soldaten Elsloo hadden verlaten, brak voor ons een spannende tijd

aan. De pap had een eigen zaak. Hij legde de elektriciteit aan in de woningen en thuis een werkplaats had waarin hij fietsen repareerde. Zijn grote hobby was niet alleen het repareren van de fietsen. Hij had een grote oven in zijn werkplaats staan. Daarin werd de lak van de oude fietsen afgebrand. Wij mochten dan de pap helpen met het schuren van de fietsen, waarna zij eerst rode grondverf op kregen, daarna kregen zij zwarte lak en daarna glanskak. Die fietsen moesten dan drie keer in die elctrice oven om die lak te laten drogen en te harden. Met een speciaal apparaatje werden mooie lijntjes op het frame en op de velgen gemaakt. Biezen genaamd. Pas daarna werden de fietsen weer in elkaar gezet. Voorzien kettingkast, pedalen, handvatten, bel en verlichting. Ook werden van grote frames kinderfietsen gemaakt. Op een dag enkele weken voor Sinterklaas kwam Frits Lemmens (Fötje Fritske) genaamd bij de pap. Hij moest voor zijn zoon Eddy een kinderfiets hebben. De pap zei dat het onmogelijk was om die fiets voor Sinterklaas klaar te krijgen. Fötje Fritske beloofde de pap dat hij zeven haantjes zou krijgen als hij die fiets toch voor Sinterklaas klaar kon krijgen. Daarop zei de pap dat Eddy zijn fiets zodra hij klaar kon komen halen en dat gebeurde de dag voor Sinterklaas. Eddy had een zak bij zich met zeven haantjes er in. Nog voor hij zijn fiets te zien kreeg gaf Eddy die zak met die zeven haantjes aan de pap en zei: "Dat is zeven gulden voor de haantjes." Omdat niet afgesproken was dat de pap die haantjes moest betalen, ging de pap naar binnen. Hij maakte een nieuwe rekening van de fiets en die werd tien gulden duurder. Voordat Eddy zijn fiets mee kreeg moest hij eerst thuis het held voor de fiets gaan halen. Eddy ging naar huis en kwam terug met het geld voor de fiets. Hij zei: "Ik moet van de pap zeggen dat de fiets wel erg duur is. Maar hij heeft mij toch het geld meegegeven." Daarna vertrok Eddy met zijn fiets richting Armsterveld. In die tijd had de pap een nieuwe hobby. Omdat hij dicht bij de Belgische grens woonde begon hij met Smokkelen. Tabak, boter nylon kousen en andere artikelen die hier niet te krijgen waren. Daarbij werd hij geholpen door Tieske Stevens, Louike de Boer, Giel Lacroix, zijn broer Math, Jan Spronkmans, Guus Bovens genaamd de Bouws, Harrie Reubsaet en Peter Peters. Omdat onze familie in Luik woonde ging de pap met de fiets naar Luik nylon kousen halen. Met de fiets lans het Julianakanaal, de zuid Willemsvaart het Albertkanaal en de Maas, met een zakje tarwe achterop de drager voor de broer van de mem. Dat was een hele onderneming in die tijd met een oude fiets. In Luik werden in de voering van zijn lange winterjas zestig paar nylon kousen vast genaaid. Daarmee kwam hij thuis. De volgende dag werd die vijftig kilometer lange reis weer gemaakt om nog zo eens een partij nylon kousen te halen. Bij zijn aankomst in Luik bleek dat de mam die zestig paar nylons van de vorige dag niet uit de voering van zijn jas had gehaald. Dus werden er nog eens zestig paar nylon kousen bij genaaid. Zo kwam de pap voorbij de douane die vroegen of hij niets aan te geven had. De pap deed zijn

jas open en zei: "Fouilleer mij maar. Ik heb niets aan te geven." Schijnbaar kwam de pap bij die douanier zo geloofwaardig over dat hij zijn jas mocht dicht knopen en verder kon gaan. Tabak vanuit België smokkelen dat was zijn grootste passie. Samen met zijn vrienden hadden zij een dubbele touw over de Maas gespannen. Daaraan maakten zij een vlot van benzineblikken vast, daar werden de zakken tabak op gelegd en zo werd het vlot met de tabak de Maas overgetrokken. Louike de Boer ging met zijn hooikar via Geule naar de Maas. Daar werden de zakken tabak onder het hooi verstoppt. Bij aankomst in Elsloo reed Louike de hooikar de schuur binnen, gevolgd door enkele douaniers. Zij wilden dat Louike de hooikar ging afladen. Maar Louike liet de hooikar opkiepen en zei tegen de douaniers dat zij de volgende dag terug moesten komen. Nu kon hij daar alleen onmogelijk aan beginnen omdat het te donker in zijn schuur was. Met tegenzin verlieten de douaniers de schuur met de mededeling dat Louike niets meer mocht aanraken. Midden in de nacht werden de zakken met tabak uit de hooikar gehaald en tot bij ons gebracht. De volgende morgen lag het hooi nog steeds in die hooikar maar de tabak was verdwenen. Die douaniers konden niks vinden, dus keerden zij zonder die smokkelwaar huiswaarts. Die Douaniers die de zaak niet vertrouwden hadden de veldwachter de heer Rouvroye gewaarschuwd. De veldwachter moest bij ons huiszoeking komen doen. Hij had gehoord dat er tabak bij ons in het huis zou zijn. Omdat hij niks kon vinden gaf de mam hem een kopje koffie. Tijdens het drinken van de koffie zei hij: "En toch moet er tabak hier in huis zijn." Die tabak was er wel degelijk. Alleen de veldwachter zat er boven op. De mam en de pap hadden de tabak in de kussens van de rookstoel gedaan. Zonder het te weten zat de veldwachter op de tabak in de rookstoel. Voordat hij naar huis ging zei hij nog eens: "En toch ruik ik tabak hier in de kamer". De pap deed zijn tabaks doosje open en zei: "Mijnheer de veldwachter. U ruikt mijn tabak. U weet toch dat ik rook. Dus hangt hier vanzelf tabakslucht." Daarna ging de veldwachter naar huis en werd er in huize van Hees eens hartelijk gelachen. Diezelfde avond mochten wij tabakszakjes plakken waar de tabak nadat hij werd gewogen in werd gedaan voor de verkoop. Op het moment dat wij met die tabakszakjes bezig waren kwam de Tieske Stevens bij ons naar binnen. De tabak werd uit de zakken gedaan en op een hoop op de keukenvloer gegooid. De Tieske vroeg een emmer water aan de mam en gooide het water over de tabak met de woorden: "Ik doop u." Daarna zei hij: "dat zijn weer heel wat kilo's tabak extra." In die tijd gingen wij met de pap fietsen naar België. Geregeld gingen wij bij Mienke Maas van Loffeld in Kotem tabak halen. Daar werden ons hesjes omgehangen met tweeëneenhalve kilo tabak er in. De pap had vijf kilo tabak bij zich. Tiny, André. Jos en ik. Dat was elke keer vijftien kilo tabak wat er mee naar huis ging. Op een dag ging de pap alleen en kwam met duizend pakjes vloedjes terug. Onderweg werd hij aangehouden door de Douane. Zij

vroegen: “van Hees heb je niks aan te geven?” De pap was op van de zenuwen omdat hij met duizend pakjes vloedjes werd aangehouden. Bibberend van de zenuwen zei hij: “Ik heb alleen maar duizend pakjes vloedjes bij mij.” Op dat moment realiseerde zich de pap wat hij had gezegd. Hij sprong op zijn fiets, reed zo hard hij kon weg en liet beide Douaniers verbouwereerd achter. Later kwam een van die douaniers met zijn fiets om zijn band te laten plakken en zei dat zij op dat moment niet in staat waren om hem te achtervolgen. Zo snel was de pap weg. Als dank heeft de pap die fietsenband van die douanier gratis geplakt. Op een keer was de pap met zijn fiets in Luik. Het was die dag laat geworden en de pap was niet op de hoogte van het verbod om na zonsondergang zonder geldige reden in België buiten te komen.

Wiel.